

КРИВИЧНО ПРАВО

КЗ

I. Кривични дела против животот и телото

1. Непостои доброволно откажување од извршување на кривично дело „Убиство во обид“ од чл.123 ст.2 в.в. со ст.19 од КЗ бидејки обвинетиот ги презел сите инкриминирани дејствија за да го доврши кривичното дело – да ја лиши од живот оштетената, а само поради објективни и субјективни причини не настапила смрт кај оштетената.

Од образложението

Основниот суд во С со пресуда К.бр.801/2008 од 26.01.2009 год. обвинетиот ВТ од с.ГБ го огласил за виновен за кривично дело „убиство од чл.123 ст.2 в.в. со чл.19 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од 6 години.

Апелациониот суд во Штип на одржаната седница на советот решавајќи по жалбата на обвинетиот одлучил како во изреката од следните причини.

Обвинетиот кривичното дело го сторил со директна умисла, бидејќи бил свесен за своето дело и го сакал неговото извршување. Ова од причини што, обвинетиот откако почнал да се расправа со неговата вонбрачна другарка С.С од с. Г.Б околу видување на нивното заедничко дете, и се заканил на оштетената дека ќе ја убие, а потоа и дека самиот ќе си го одземе животот. Искажувајќи ги овие заканителни зборови, обвинетиот веднаш се нафрлил врз оштетената и со рацете почнал да ја стега силно околу вратот, со намера да ја убие. Обвинетиот превзел и други противправни дејствија према оштетената, на начин што со раката ја удирал неколку пати по лицето, нанесувајќи и тешки телесни повреди и тоа фрактура на базата на черепот, крварење од левото уво, фрактура на десниот дел од долната вилица, фрактура на лицевата десна коска. Од вака превземените дејствија, на оштетената од устата почнала да и истекува пена, по што изгубила свест. Обвинетиот гледајќи ја оштетената во ваква состојба помислил дека истата ја лишил од живот, односно дека ја убил, по што веднаш го напуштил критичното место, без да провери дали оштетената се уште дава знаци на живот, односно дали е жива. Обвинетиот отишол кај сведокот П.Т, негов братучед, кажувајќи му дека ја убил оштетената С. за да го пријави во полиција, а потоа се обидел да си го одземе животот со бесење, но во тоа не успеал.

Обвинетиот бил свесен дека со превземените инкриминирани дејствија на употреба на физичка сила према оштетената – стискање за

вратот и ударање тупаници по лицето, може да настапи смртна последица, но и покрај тоа се согласил со нејзиното настапување, но благодарение на објективните и субјективните околности до смртната последица не дошло.

Не постои доброволно откажување од обид, бидејќи обвинетиот ги презел сите инкриминирани дејствија за да го доврши делото, поточно за да ја лиши од животот оштетената, а кој факт се потврдува и од неговата одбрана, кога наведува „се уплашив дека ја убив и веднаш избегав од местото на настанот, го најдов мојот братучед П.Т, за да истиот ме пријави во полицијата“ а потоа се обидел да се самоубие, мислејќи дека го завршил кривичното дело, односно дека ја лишил од живот оштетената. Обвинетиот го сакал извршувањето на кривичното дело и се согласил со неговото настапување, меѓутоа само како резултат на објективните и субјективните причини до смртна последица не дошло, благодареејќи на брзата интервенција на медицинската екипа, како и поради фактот да ударите на обвинетиот према оштетената не биле толку јаки, за да предизвикаат смртна последица, а доколку истите биле со малку појак интензитет, до смртна последица сигурно би дошло.

Обвинетиот не го напушта местото на настанот во време кога оштетената се уште била свесна и не испуштала пена од устата, туку откако сето тоа го видел обвинетиот, се уверил дека е лишена од живот, односно дека е мртва, по што го напуштил критичното место, отишол до сведокот П.Т, негов братучед и му рекол дека ја убил оштетената за да го пријави во полицијата, а подоцна се обидел и да се самоубие, мислејќи дека ја убил оштетената Светлана, но во тоа не успеал.

Решено во Апелационен суд на ден 19.05.2009 год. под Кж.бр.197/09